

Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΕΣ

Συντάσσμενον ἐπὶ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασὸν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὀνηθείας καὶ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Παιδιαρχείου Ἐκπαιδευτικῆς Παιδείας, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστὸν καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΡΕΤΕΣ

ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτήσια δραχμ. 75. Ἐξάμηνος δρ. 40. Τριμηνος δρ. 22.
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀιγυπτίου γράμμα διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολάρια 4.— Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σέλλια 10.
Ἐξάμηνα καὶ Τριμήνη ἀνολόγητα.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΘΗ—ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι τὴν 1ην οἰουθῆτος μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδὸς Ἐφραϊμῶν δρῶθ. 88, παρὰ τὸ Βασιλειῶν

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Ἰουνίου 1928

Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 30

ἹΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΣΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

(Ἐπιθυμητόν τε τοῦ Δοξαγοῦ DANRIT)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η'. (Συνέχεια)

—Τὰ βλέπω...

—Ἐχομε καὶ λαχανικὰ καὶ φρούτα σὲ κουτιά. Τὸ καθένα ἔχει γιὰ ἕξη ἄτομα καὶ δὲν πιάνει καθόλου τόπο. Εἶναι σενό σὰ γαλέττα καὶ θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ τὸ βάλῃ καὶ μὲς στὸ πορτοφόλι του.

Μὰ ὁ Γιώργος νοιαζόταν νὰ διαλέξει τουφέκι, γιὰτὶ ὁ Πεπίνος τὸν εἶχε θαμπώσει μὲ τίς κυνηγετικὰς ἱστορίας του. Τοῦλεγε πὸς ὑπάρχουν ἀρθονες φραγκόκοτες καὶ πράσινοι παπαγάλοι, στρουθοκάμηλοι, μικροὶ κροκόδειλοι καὶ ἵπποπόταμοι.

—Δόστε μου καὶ καμμιὰ ἑκατοστή σφαῖρες, εἶπε ὁ Γιώργος στὸν ὑπάλληλο.

—Εἶναι περιττό, ἀνθυπολοχαγέ μου, εἶπε ὁ Πεπίνος. Γιὰ τὰ θηρία αὐτὰ ἔχομε τίς στρατιωτικὰς μας σφαῖρες. Εἶναι πολὺ κατάλληλες.

Ὅταν τελείωσαν οἱ προμήθειες καὶ ὁ Μοχίλοφ σήκωσε στὸν ὦμο του σὴν ποῦκουλο τὴν κάσα μὲ τίς κονσέρβες, ὁ Γιώργος ἐτοιμάστηκε νὰ πάει στὸ λόχο του, μὰ ὁ Πεπίνος τὸν κράτησε:

—Σταθῆτε μιὰ στιγμή, ἀνθυπολοχαγέ μου, τοῦ εἶπε. Ἄν θέλετε νὰ γνωρίσετε ὄλους τοὺς τύπους ποδ ἀποτελοῦν τὸν πληθυσμὸν τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Σενεγάλης, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ κοιτάξετε μιὰ στιγμή. Ὁ κ. Γκαρδέτ θὰ σᾶς τοὺς παρουσιάσει. Θὲλ κάνετε γούστα. Ἄλλωστε εἶναι ἀνάγκη νὰ μάθετε νὰ ξεχωρίζετε ἕναν Ἀσάπη ἀπὸνα Μαῦρο Μουσουλμάνο. Δὲ γνωθεύονται μεταξὺ τους, κοιτᾶν νὰ βγάλῃ ὁ ἕνας τὸ μάτι τοῦ ἄλλου. Ἄν γίνουμε φίλοι μὲ τοὺς Ἀραπάδες, οἱ Μαῦροὶ γίνονται ἐχθροὶ μας. Ἄν τὰ φτιάξουμε μὲ τοὺς Μαῦρους, τότε οἱ Ἀραπάδες κοιτᾶν νὰ μᾶς ξεκάνουν.

Ὁ Γιώργος κάθισε σ' ἕνα σκαμνί, σὲ μιὰ γωνιά τοῦ μαγαζιοῦ καὶ ἄρχισε

νὰ κοιτάζει τοὺς ἰθαγενεὶς ποὺ ἐμπαιναν καὶ ἔδωκαν ἐκεῖ μέσα.

—Ἴδωτε αὐτὸν τὸν ψηλὸ μαῦρο, μὲ τὰ κανονικὰ χαρακτηριστικὰ καὶ τὴ σγουρή γενειάδα, εἶπε ὁ Πεπίνος. Εἶναι Γιολόφ, βέρους Μουσουλμάνος.

Ὁ κ. Γκαρδέτ, ὁ μεγαλύτερος ἀπ' τοὺς δυὸ ἀδελφοὺς ποῦχαν τὸ μαγαζί, ἦταν ἕνας καλὸς ἄνθρωπος ποδ ἀγαποῦσε τοὺς ἀξιωματικούς, ἐφοῦ ἄλλως τε ἦταν οἱ πιά ταχτικοὶ παλάτες του. Παρουσίασε στὸν ἀξιωματικὸ τὸ Γιολόφ, καὶ ἐκεῖνος φάνηκε γοητευμένος. Ἐκάνε ὑπακλίσεις καὶ ζήτησε συγγνώμη γιὰτὶ φοροῦσε μόνο ἕνα μακρὸ μποδ μπού, δηλαδὴ ἕνα μεγάλο μπαμπακερὸ πανί.

Εἶπε πὸς τὸν ἔλεγαν Μποντιάν, ἐρχόταν ἀπ' τὸ Μπακί καὶ εἶχε κερδίσει πολλὰ χρήματα. Ἄνοιξε τὸ πορτοφόλι του καὶ ἄρχισε τὰ φένια. Ἐνα κουστούμι ἀπὸ πρᾶσινο βελούδο μὲ φέδρα ἀπὸ σατέν, ἕνα σκληρὸ καπέλλο ἀπὸ γκρενὰ βελούδο μὲ χρυσὰ σειρήνια, κόκκινες μπότες μὲ χρυσὰ «μπραντεμπούργκ». Ἐνα μπαστόνι μὲ ἀσημένιο κεφάλι, μιὰ δμπρέλλα καὶ γαλάζια ματογυῶλλα. Ἐστὶ στολισμένος βγήκε ἀπ' τὸ μαγαζί. Σχεδὸν ἀμέσως ἕνα μπουλούκι ἀπὸ βρωμεράδες μαῦρους τὸν περιστοίχισε, φωνάζοντάς του ὅτι ἦταν ὄραλος, ὅτι ἦταν πλούσιος, ὅτι ἦταν ἄρχοντας σωτῆς. Ἐνας ἀστεῖος ἄρα-

πης στάθηκε μπροστὰ του καὶ ἔκανε ἄπειρα «σαλαμαλέκ», λιγώντας τὸ σῶμα του ἔδω καὶ καὶ ἀραδιάζοντας ἄρθου ἐγκώμα.

Κι' ὁ Γιολόφ, καμαρωτὸς καὶ σπουδαῖος, σκόρπισε ἀνοιχτόχερα μικρὰ νομισματα τριγύρω.

—Τέτοιοι εἶν' οἱ Γιολόφ, εἶπε ὁ κ. Γκαρδέτ. Ἴδρουκόπησε χρόνια δλάκερα γιὰ νὰ κερδίσει λίγα χρήματα, πουλώντας ἐμπορεύματα στὸν Ἀπάνω Νίγηρ. Γυρῆζει τώρα ἔδω, κάνει τρελὰς σπατάλες, σκορπᾶ τὰ λεφτὰ του στοὺς δρόμους. Σὲ λίγες μέρες θὰ ξανάρθει, θὰ μὲθ ὄψει ὄλο του τὸ κουστούμι καὶ θὰ φύγει πάλι, ἔτοιμος νὰ κακοπεράσει καὶ νὰ δουλέψει ἄλλα τόσα χρόνια, γιὰ νὰ γυρίσει μιὰ φορὰ ἀκόμα, νὰ κάνει φιγοῦρα στοὺς φίλους του στὸ Σαίν-Λουί.

Μὰ τὴν ἴδια στιγμή, μπήκε στὸ μαγαζί μιὰ νέα γυναίκα ὄραλα καὶ χαριτωμένη. Τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς ἦταν κανονικὰ, τὸ χρῶμα τῆς πολὺ μελαχροινό, ἡ κορμοστασιά τῆς λεπτή καὶ λιγερή.

Ζήτησε, μὲ φωνὴ ἤσυχη καὶ γλυκειά, νὰ διαλέξει ἕνα στολίδι. Στὰ πυκνὰ καὶ μακριὰ μαλλιά τῆς εἶχε βάλει χάλκινες κερφι-

«Ὁ Πεπίνος κήθησε ἀπ' τὴ χαρὰ του...» (Σελ. 226, στ. 6.)

τρες. Σταθια τῆς κρεμόταν χρυσοὶ κρῖκοι. Στὰ μπράτσα τῆς καὶ στὰ πόδια τῆς γυῶλιζαν βραχιόλια ἀπὸ χαλκὸ. Τὴ συνόδευε ἕνας ἄντρας, ἔποδ εἶς ἐμοίως, μὲ εὐρωπαϊκὰ χαρακτηριστικὰ,

πυκνά μαλλιά και μελαχροινό χρώμα. Φορούσε μια κυλόττα ως τα γόνατα, μια απλή μπέρτα στους ώμους κι' ή ευγένεια της περπατησίας του και της στάσης του προκαλούσε την προσοχή.

— Είναι απ' τή φυλή Παύλ, είπε ο δπάλληλος όταν έφυγαν. Ο στρατηγός Φαιντέρμπ, που μελέτησε με πολλή προσοχή αυτές τις φυλές, λέει πως είναι απόγονοι των αρχαίων Αιγυπτίων κι' ότι ο τύπος τους μοιάζει με τις μορφές τις σκαλισμένες ή ζωγραφισμένες στους τάφους των Φαραώ...

— Και τί είν' αυτά τα πέτσινα κουτάκια που φορούν τριγύρω στο λαιμό; ρώτησε ο Γιώργος.

— Οι Παύλ είναι φανατικοί μουσουλμάνοι. Σεις θηκούλες αυτές έχουν κρύψει ρητά του Κορανίου. Τάχουν σά φυλαχτά και τὰ λένε «γκρι-γκρι». Καθώς έχει το δικό του προορισμό. Ένα «γκρι-γκρι» για τις σφαίρες, άλλο για τους πυρετούς, άλλο για τ' άγρια θηρία. Κι' έχουν απόλυτη πεποίθηση στη δύναμή τους.

— Νά, βλέπετε αυτή τη μαύρη που μπήκε τώρα, κρατώντας το παιδί της καθαλλητά πάνω στη μέση της; Είναι απ' τή φυλή των Τουκουλέρ, που είναι μίγμα των Γιολόφ και των Παύλ. Οι Τουκουλέρ είναι επίσης φανατικοί μουσουλμάνοι, που φυλάνα ζηλότυπα την ανεξαρτησία τους. Θα τους γνωρίσετε καλύτερα στον Άπάνω-Ποταμό, όπου βρίσκονται σε αδιάκοπη άναστάτωση.

Ο Γιώργος Καρδινιάν χαμοέπρησε πολύ μέσα στο μαγαζί αυτό, όπου ή επιγραφή «Είσοδος Ελευθέρ» κι' ή πολυτέλεια των εμπορευμάτων, τραβούσε ελη την «άριστοκρατία» του Σαίν-Λουί. Μά είχε υποσχεθεί στον Τσάνερ να περάσουν μαζί τις τελευταίες ώρες στο Σαίν-Λουί, γιαυτό πήγε να τον βρή στον καταυλισμό του πεζοναυτικού.

Ο Τσάνερ, έτοιμαζόταν κι' αυτός για ξεκίνημα. Μά ή τύχη που ως τώρα τους είχε ενώσει, τώρα τους χώριζε. Ο νεαρός Άλαατς είχε λάβει το ίδιο πρωί διαταγή γ' να είναι έτοιμος να φύγει για το γαλλικό Κογκό, που τότε χαρτίσσε στη Γαλλία ένας τολμηρός έξερευνητής, δίχως να ρίξει τουφεκιά.

Ο έξερευνητής αυτός ήταν ένας αξιωματικός του πεζοναυτικού, ο Σιαβορνιάν ντε Μπραζά.

Ξεκίνησε από το Γκαμπόν στα 1875, μαζί μ' ένα στρατιωτικό γιατρό, πέρασε τέσσερες χιλιάδες χιλιόμετρα, σχεδόν όλα με τὰ πόδια, έχοντας μόνη συνοδεία είκοσι Σενεγάλέζους, και ταξιδεύοντας πέντε ολάκερα χρόνια, έφερε τή γαλλική σημαία ως το μεγάλο ποταμό του Κογκό. Μά αντί να χαράξει τὰ ίχνη του με αίμα και με πυρκαϊές, καθώς ο Άμερικανός Στάνλεϋ, που τήν ίδια εποχή διέσχισε τήν Ά-

φρική κανονιοβολώντας αδιάκοπα το Κογκό, έκτισε το κατέκτησε ειρηνικά, μόνο με τή δύναμη του λόγου κι' έτσι ή Γαλλία απόκτησε μίαν άποικία, που ή έκτασή της είναι της σχεδόν κι' ή άφρωπαϊκή περιοχή της.

Το παράδειγμα του Μπραζά έδωσε άφορμή στην έξερεύνηση του Νελλου. Σ' αυτά τὰ μέρη λοιπόν έπρόκειτο να διευθυνθεί τώρα ο Τσάνερ. Οι δυο φίλοι, σκυμμένοι πάνω σ' έναν «άτλαντα» ελη τή νύχτα, έκαμαν χίλια όνειρα και σχέδια, και φαντάστηκαν τις τρεις γαλλικές άποικίες, το Άλγέριο, το Σουδάν και το Κογκό, να ένώνονται στο μυστηριακό κέντρο της λίμνης Τσαά, όπου ελάχιστοι ταξιδιώτες είχαν ως τότε κατορθώσει να φτάσουν.

Τ' όνειρο αυτό χρειάστηκε δεκαοχτώ χρόνια να πραγματοποιηθεί.

— Θ' άλληγογραφώμας ταχτικά! Υποσχέθηκαν, ο ένας στον άλλον, οι δυο φίλοι όταν χωρίστηκαν.

Τήν επομένη, ο «Φαιντέρμπ», ένα μικρό ποταμόπλοιο, άφηνε τήν αποβάθρα του Σαίν-Λουί, σέροντας άργά και με κόπο πίσω του δώδεκα φορτηγίδες, που καθώς κυλούσαν, σχημάτιζαν ένα μικροσκοπικό δάσος από κατάρτια.

Στις όχτῶ πρώτες φορτηγίδες ήταν οι πεζοναύτες του Κασσαίν. Στις από λουθες δυο ήταν ένας παράξενος κόμομος: άκροβολιστής, ξαπλωμένος όγκηρά πάνω στα πλατεία τους «μπάντιο» (κουβέρτες) άραπίνες που άναθαν φωτιά για να έτοιμάσουν το «κουσκούρ». Τορκοί παπάδες, που έκτελούσαν τὰ σαλαμαλέκτους (χαϊρετισμούς προσευχή) με μεγάλες χειρονομίες και βαθιές υποκλίσεις: τηλεγραφητές, που πήγαιναν να βρούν τὰ γραφεία τους στον Άπάνω-Ποταμό και σκότωναν τήν ώρα παίζοντας χαρτιά.

Οι τελευταίες φορτηγίδες ήταν γεμάτες από κάσες κι' άποσκευές του λόχου, από εμπορεύματα που τὰ περιμεναν οι διάφοροι σταθμοί, προηγήθειες κάθε λογής. Στρατολογημένοι ίθαγενείς ναύτες του Σενεγάλη, ξαπλωμένοι στις κορφές αυτών των σωρών, κρατούσαν άμέριμνα το δισάκι στα χέρια.

Ο κ. Άντοναί κι' οι αξιωματικοί του πεζοναυτικού έμειναν στον «Φαιντέρμπ». Μαζί τους ταξίδευε κι' ένας ίεραπόστολος λευκός, ο πάτερ Βουρδόν, που τον είχαν στείλει στην περιοχή του Νίγηρ για να κατηχήσει τους πληθυσμούς, κι' ένας ταχυδρομικός δπάλληλος, λεγόμενος Γκωτιέ, που ήταν έμπειρος κυνηγός και μ' ένα όπλο Βίνσεστερ στο χέρι, ζητούσε να βρή στις όχθες κανένα κροκόδειλο.

Ο Σενεγάλης ζετούλιγε μπρός στα μάτια των ταξιδιωτών μακρινές όχθες από άμμο λαμπερή, αδιάκοπο και μο-

νότονα, όπου φαίνονταν άκμα πιδ ξερά μερικά φτωχά φοινικόδεντρα, που φύτρωναν εδῶ και κει.

Κατά το βράδυ, φάνηκαν στη δεξιά όχθη μερικές μαυριδερές σκηνές ίθαγενών, στημένες στον άμμο. Μία συνοδεία από καμήλες πέρασε πλάι στην όχθη και τὰ μεγάλα τους κορμιά φάνταζαν μέσα στο πορτοκαλί βάθος τουρανού, σαν θαυματικές κινεζικές σκιές.

(Ακολουθεί)

ΜΕ ΤΗ ΒΡΟΧΗ

(Συνέχεια και τέλος της σελ. 227.)

Καθώς τρέχαμε μέσα στα νερά, μούρθε στο νου ή εικόνα των δυο άλλων παιδιών. Έτσι άστειο θα φαινόμεστε και μες. Κι' οι άλλοι θα γελούνε. Μά δεν πρόφτάσαμε να τρέξουμε και πολύ. Καινούργιο σύννεφο άνοιξε ξαφνικά τους καταρράχτες του κι' ή μπόρα μας βρήκε άπροσπάτετους στη μέση του δρόμου.

— Τώρα; Άν ακολουθούσαμε το δρόμο του σπιτιού μας, δε θα βρίζαμε πουθενά στέγη. Έπρεπε να λοξόφουμε δεξιά, να βγούμε στο δρόμο του μώλου και να σταθούμε κάτω απ' τον τζίγκο κανενός καφενέιου.

Διασχίσαμε αυτό το διάστημα μέσα σ' ένα σωστό κατακλυσμό και φθάσαμε στο καφενεό μουσκεμμένο σαν παπιά. Ο Μίμης άρχισε να τὰ βάζει με μένα. Η άνομοσηρία μου έφταιγε. Θά έτλεγε στη μητέρα ότι εγώ τον παρέσυρα. Κι' αν τή γλύτωνα...

— Δε βαριέσαι ή θεία είναι καλή, είπα εγώ. Έμένα ποιάς με γλυτώνει...

— Νομίζεις; Έμένα θα μου ρίξουν και βεγτούδες το βράδυ, όρισμάτως... Ά, άλλθεια, είδες; Κοντίσει να νυχτώσει κι' ή «Τζέννου» άκόμη δε φάνηκε. Μήν έπαθε τίποτα μ' αυτή τή φουρτούνα;

Κοίταξα κι' εγώ το λιμάνι. Η «Τζέννου» ήταν το βαποράκι της άκτοπλειας, που έρχόταν κάθε απόγεμα στο λιμάνι μας κι' έφευγε τ' άλλο πρωί. Ήταν κομψό και κάτασπρο, σαν ψεύτικο. Τ' άγαπούσαμε, το παρακολουθούσαμε κάθε απόγεμα που σχολνάγαμε και έέραμε απόξω τὰ δρομολόγια του. Είχαμε κάνει μ' αυτό και δυο έκδρομές.

Έξω το πέλαγος ήταν φουρτουνιαόμένο και σκοτεινό. Στο λιμάνι, τὰ κατάρτια κι' οι βάρκες χόρευαν έναν άρρυθμο χορό. Η «Τζέννου» δε φαινόταν πουθενά. Πολύ πιθανό ναχε γίνει κανένα δυστύχημα, κανένα ναύαγιο, ποιάς ξέρει. Μ' αυτόν τον παλιόκαιρο...

Σε λίγο ή βροχή είχε πάψει όριστικά. Έρχόταν ένα ήσυχο βράδυ σιγά-σιγά. Που και που άναθαν τὰ φώτα.

Αυτή τή φορά δεν ήταν φόβος να τήν ξαναπάθουμε. Και ξεκινήσαμε.

Μιλούσαμε όλοένα για τή «Τζέννου» που δεν είχε έρθει. Έίπαμε να πεταχτούμε στο πρακτορείο να ρωτήσουμε για τήν τύχη της. Μά ήταν άργά, θά μας έπαίρνε νύχτα.

Στο τελευταίο σταυροδρόμι, ο Μίμης μ' άφισε για να πάει στο σπίτι του. Αυθ βήματα πιδ κάτω ήταν και το δικό μας. Σιμώνοντας, είδα το κεφάλι της μητέρας στο παράθυρο. Σημάδι της άνησυχίας της.

Είχαν στείλει τήν όμπρέλλα στο σχολείο. Δε μας βρήκαν εκεί και γύρισαν πίσω με τήν ίδια πως θάχα φτάσει πρώτος στο σπίτι. Μά στο σπίτι δεν ήμουν. Έτσι ή μητέρα πήγαινε να χάσει το μυαλό της.

Βιαστικά έδωγα παπούτσια και ρούχα και κάθισα στη φωτιά να στεγνώσω. Η άνησυχία της μητέρας χαλάρωσε το μάλωμά της. Έτσι έλαθα καιρό να συλλογιστώ πάλι τή «Τζέννου». Θά γύριζα και τήν κουδένα:

— Έέρεις, μητέρα, ή «Τζέννου» δε φάνηκε στο λιμάνι. Τέτοια όρα έπρεπε ναχαι έρθει. Μ' αυτόν τον παλιόκαιρο κάτι θάπαθε. Έγώ λέω πως θάγινε κανένα δυστύχημα...

Η μητέρα με κοίταξε κατάματα, μάντεψε μέσα στο βλέμμα μου τή σκέψη μου και, πολεμώντας να κρύψει ένα χαμογελο μ' ένα προσποιητό άδυστηρό τόνο φωνής, μου είπε:

— Μπά; σε πήρε ή έγνοια για τή «Τζέννου»; Μή φοβάσαι και δε θά βγήκς απ' το λιμανάκι της για να θαλασσοπνιγεί μέσα στη βροχή και στη φουρτούνα. Έχει περισσότερο μυαλό ή «Τζέννου» από μερικά παιδιά...

ΜΙΧ. Α. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

«ΦΡΟΝΕΙ ΚΑΙ ΜΕΝΕ,

ΙΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΑΤΟΝΤΑΕΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΒΑΛΑΩΡΙΤΗ»

Ένας Δευκάδιος ίστορικός είπε: «έχουσι κι' οι μικροί πόλεις τὰς μεγάλας των ήμέρας». Και νά, ή μικρή πατρίδα του Βαλαωρίτη έζησε μία μεγάλη ήμέρα τήν Κυριακή, 7 Ιουνίου, όταν έτέλεσε τὰποκαλυπτήρια της προτομής του.

Ιδιώτες Δευκάδιοι είχαν τήν ώραία πρωτοβουλία να γιορτάσουν τή συμπλήρωση εκατονταετηρίδας από τή γέννηση του μεγάλου συμπατριώτη των κί' έθνικου ποιητή. Στην πρόσκληση των ιδιωτών αυτών άποκρίθησαν όλοπρόθυμα το Κράτος, το Πανεπιστήμιο κι' οι λοιπές έπιστημες οργανώσεις. Έτσι έγινε στην μικρούλα πόλη της Δευκάδας ή τριήμερη γιορτή που άφησε έντύπωση αλησμόνητη σ' όσους είχαν τήν εδύχια να τήν παρακαλουθήσουν.

(*) Ήθε κι' Αθηναϊκή Έπιστολή 28ου φύλλ.

Έπίσημοι κι' ιδιώτες, πάνω από 280 άτομα, φθάσαμε το Σάββατο τ' άπόγεμα με τήν Άγγελική, ναυλωμένη επίτηδες, στη Δευκάδα. Κι' όλο αυτό το πλήθος, σε μία πολλήνη που δεν υπάρχει ένα ξενοδοχείο, βολέυθηκε άνετότατα για τρεις ήμέρες. Έθαυματούργησε ή έλληνική φιλοξενία γε' άγάπη του ποιητή.

Όλοι οι Δευκάδιοι λατρεύουν τή μνήμη του Βαλαωρίτη και βλέπει κανείς, εδῶς μόλις πατήση στο νησί, ότι ζή άκόμη μεταξύ τους το πνεύμα του. Πώς μπορούσε διαφορετικά, όταν ο ποιητής τόσο άγάπησε τον τόπο του και τόσο τον έδόξασε;

Το μνημόσυνο έγινε στον τάφον του, στην αλή του Παντοκράτορος, με τρεις έπισκόπους, (Δευκάδος, Πρεβέζης και Κερκυρας,) και μ' όλον τον κλήρο του νησιού. Μέσα στον ίδιο ναό άπόρχουν τὰ μνήματα προγόνων του Άριστοτέλη Βαλαωρίτη, που διακρίθηκαν στην Έπανάσταση. Και διαβάζοντας κανείς τις επιγραφές, βλέποντας συνάμα πέρα τόν έγγονο του ποιητή, Άριστοτέλη Βαλαωρίτη κι' αυτόν, αξιο του όνοματός των, εθαύμαζε το σπάνιο αυτό δείγμα οικογένειας, που κρατεί επί σειρά γενεών αδιάκοπη τή συνέχεια έκλεκτών τέκνων.

Αυτό φάνηκε προπάντων μετά τήν τελετή των άποκαλυπτηρίων, όταν από το έπίσημο βήμα ο έγγονος Άριστοτέλης Βαλαωρίτης, στυλωμένος πλάι στη λευκή προτομή του πάππου, ευχαρίστησε όλους για τή συμμετοχή των στη γιορτή και πρόσφερε στους ποιητές Παλαμά και Σικελιανό από έν' αυτόγραφο ποίημα του Βαλαωρίτη, βαλμένο σε περγαμηνή με χρυσό άφιέρωμα. Τί πολύτιμο και συγκινητικό δώρο!

Για τή ζωή και το έργο του ποιητή μίλησαν έπιτόπου ο αντιπρόεδρος κ. Σ. Μενάρδος κι' άλλοι πολλοί, μ' εδύγλωττία και συγκίνηση. Άλλά ή συμμετοχή της Λαμίας είχε κάτι το πιδ συγκινητικό. Η Λαμία έστειλε αντιπρόσωπό της τόν γηραιό κ. Τράκα, να ραντίσει το μνήμα του Βαλαωρίτη με χρώμα από τόν τάφον του ήρωα Θανάση Διάκου, που τόσοσν ώραία τόν έχει όμνήσει ο ποιητής.

Το μεσημέρι της Κυριακής, στη Δέσχη της Δευκάδας, εκ μέρους της Κοινότητας προσφέρθηκε πλουσιότατο πρόγευμα στους έξένους. Και το ίδιο βράδυ, στην πλατεία του λιμένα έκάνηκαν πυροτεχνήματα άξια άνω των σαραντα χιλιάδων. Άλλ' απ' όλα αυτά, πολύ μεγαλύτερη έντύπωση θάφηση στην ψυχή των ξένων έπισκεπτών ή Μαδουρή, το μαγευτικό νησάκι όπου έμόναζε ο ποιητής, και που μαζί με τάλλα τριεχαριτωμένα νησάκια, Σμορ-

πίο, Κελωνάμι, Νυδρί, που άντικρύζει κανείς καθώς πλησιάζει τή Δευκάδα, άποτελεί όλοζώντανο όμνο στην όμορφιά της Έλληνικής νησόσκαρτης θάλασσας.

Πήγαμε στη Μαδουρή τή Δευτέρα το πρωί και μείναμε ως τις τέσσαρις τ' απόγευμα. Ζήσαμε μερικές στιγμές στο έρημητήριο του ποιητή, είδαμε τήν άγαπημένη του ελιά και θαυμάσαμε στην αλή του τὰ ώραία κορίτσια του νησιού να χορεύουν με τόσο χάρη, ντυμένα τὰ γραφικά ρωμέικα κοστούμια τους.

Στη Μαδουρή, χωρίς έπίσημο πρόγραμμα, έγινε τώραιότερο κι' εύλαδέστερο μνημόσυνο του ποιητή.

Πάνω στην ψηλότερη κορυφή του νησιού, οι ποιητές Παλαμάς και Σικελιανός, καθώς κι' ή κυρία Μαυρέττα Τσαρλαμπά - Λυκαρθοπούλου, άπήγγειλαν διάφορα έργα του Βαλαωρίτη. Κι' ήταν μία ξεχωριστή συγκίνηση να τους άκούσει κανείς και να σκέπτεται ότι από τήν ίδια έκείνη θέση, πολλές φορές θάντηχτες, λέγοντας τους ίδιους στίχους, ή βροντερή φωνή του ποιητή.

Όταν κατεβήκαμε από τήν κορυφή έκείνη, μας περίμενε γεθύμα που το πρόσφερε σ' όλους, σε περισσότερα δηλαδή από τριακόσια άτομα, ή οικογένεια Βαλαωρίτη. Με το γεθύμα αυτό μας δόθηκε άφορμή να ιδούμε έλλη μία φορά πόσο ή οικογένεια αυτή κρατεί τις εδύγενικές παραδόσεις της. Το μπαλκόνι του σπιτιού ήταν στολισμένο με το όλκόστημα των Τυπάλδιων που πέρασε με το γάμο του ποιητή τόσο άντάξια στην οικογένεια του Βαλαωρίτη. Φρόνει και μένε παραγγέλλει το οικόστημα. Κι' ο Βαλαωρίτης φρόνει πάντα τὰ καλά και τὰ μεγάλα κι' έμνε σε τούς άγώνες και στις πεποιθήσεις του, άκλόνητος, άπτόητος σε κάθε κίνδυνο και σε κάθε άπειλή.

Φρόνει και μένε! Άς κρατήσωμε και μες βαθιά στην ψυχή μας το παράγγελμα το άγιασμένο από το παράδειγμα του μεγάλου ποιητή. Μ' αυτό μόνο τόν τρόπο μπορούμε να τελέσωμε μνημόσυνο άντάξια τέτοιου ήρωα και τέτοιου πατριώτη!

Σ. Ρ. Μ.

ΑΠΟ ΤΑ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ ΤΟΥ ΔΕΙΑΙΜΟΥ

7.

ΑΘΩΟΤΗΣ

Με δάκρυ άποκοιμήθηνες, παιδοόλα μου, κι' ή θλίψη μάτια πασιέει το γλυκό χαμόγελο να κρύψει, που απ' τούς βυθούς χρυσόνοιου εφευόντας, προβάλλει, σαν ήλιος χειμωνιάτικος, στεγνά απ' άνεμοιάλη.

ΚΑΡΙΝΑ Γ. ΣΑΚΕΛΑΡΙΑΝΗ

ΚΟΡΗ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΚΑΜΙΛΛΟΣ ΦΛΑΜΜΑΡΙΟΝ

Αγαπητοί μου,

ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ

Γάλλος αστρονόμος Κάμιλλος Φλαμμαριόν πέθανε αυτόν το μήνα στο Παρίσι.

Ήταν πικρά δεικνύων χρονών μα τόσο γερός, τόσο ζωηρός, τόσο ακμαίος, που κανένας δε φανταζόταν πως θα φεύγε τόσο γρήγορα...

— Έλα, της είπε, έλα να ιδής τί ώραίος που είναι άποψη ο ουρανός! Η κυρία Φλαμμαριόν έτρεξε κι' ο άντρας της έπεσε στην άγκαλιά της.

Μα κι' η ζωή του Φλαμμαριόν στάθηκε ώραία, γεμάτη και παραδειγματική. Κανένας ίσως στον κόσμο δεν εργάστηκε πικρά και πικρά από αυτόν.

Αλλά εκείνο που έκαμε τον Κάμιλλο Φλαμμαριόν αληθινά κοσμογάρτη, — ώστε να τον χαρίζουν ακόμα και βίλλες άγνωστοι θαυμαστές του, — ήταν η φιλοσοφία του, μια επιστημονική μα αισιόδοξη και καθαυτή παρηγορητική φιλοσοφία.

Κάποιος απ' αυτούς, αστρονόμος, είχε πη: «Έβραξα σπιθαμή προς σπιθαμή τον ουρανό, αλλά θεός δεν βρήκα πουθενά».

ματα, την «εορτή του Φωτός» που αυτός ο ίδιος είχε καθιερώσει.

Τι τα θέλατε! Ο Κάμιλλος Φλαμμαριόν δεν ήταν μόνο ο μεγάλος επιστήμονας, ο μαθηματικός του Ουρανού, που η Αστρονομία του χρωστούσε σπουδαίες εργασίες, όπως το κλασικό του έκθετο «Δοκίμιο περί διπλών άστέρων».

Αλλά εκείνο που έκαμε τον Κάμιλλο Φλαμμαριόν αληθινά κοσμογάρτη, — ώστε να τον χαρίζουν ακόμα και βίλλες άγνωστοι θαυμαστές του, — ήταν η φιλοσοφία του, μια επιστημονική μα αισιόδοξη και καθαυτή παρηγορητική φιλοσοφία.

Κάποιος απ' αυτούς, αστρονόμος, είχε πη: «Έβραξα σπιθαμή προς σπιθαμή τον ουρανό, αλλά θεός δεν βρήκα πουθενά».

Φλαμμαριόν του αποκρίθηκε: «Με τί γράμματα; Γερμανικά βέβαια!...» Άπειρα τέτοια, τόσο έξυπνα όσο και λογικά, βρίσκει κανείς σ' αυτό το βιβλίο.

Αυτή η ιδέα, αυτή η διδασκαλία υπάρχει όχι μόνο σ' εκείνο το βιβλίο, αλλά και σ' ό,τι άλλο φιλοσοφικό έγραψε ο Κάμιλλος Φλαμμαριόν.

Το βέβαιο είναι ότι ενώ γύριζε στους δρόμους για να πουλήσει τους μύλους του, αίστανόταν τέτοια άδιαθεσία, τέτοιο βάρος, που αναγκάστηκε να επιστρέψει νωρίς στο σπίτι και να ξεπλώσει με την έλπιδα πως άμ' αναπαύοταν λίγο, θα μπορούσε να ξανασηκωθεί και να πάη να πάρη τη Μαρίνα από της κυρίας Φανής.

ΝΕΑ ΘΡΥΨΑΛΑ

Ο νέος κυνηγός, ο οποίος άφρασε, άφρασε με νάποψη ή, άφρασε με νάποψη ή, άφρασε με νάποψη ή...

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ ΚΑΙ COLOMBE ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ' (Συνέχεια)

Βέβαια, η ημέρα αυτή θύραυσε. Πάντα όμως, με την εργασία, θα έρχόταν... Έτσι εργάστηκε ως το βράδυ, κι' άφοι ακόμα άναψαν τα φώτα.

Βρήκε το Γεροθωμά άρρωστο, σε κακή κατάσταση. Έχει τόσο μεγάλο πυρετό, που δεν την έγνώρισε. Το δυστυχισμένο κορίτσι φώναζε την κυρά-Παύλαινα που δεν είχε είδηση, γιατί δεν είχε ιδεί το Γεροθωμά όταν έγύρισε στο σπίτι και δεν ήξερε καν πως ήταν μέσα.

Σε λίγο ο γιατρός ήρθε, εξέτασε το Γεροθωμά κι' είπε πως είχε περιπνευμονία. Που να κρουολόγησε τάχα ο κακόμοιρος ο γέρος; Όταν γύριζε από το γάμο με το λεωφορείο, η γιατί κοιμήθηκε στο κρύο μάρμαρο του τζακιού άληνύχτα, κλαίγοντας για την άχαριστία της Μαρίνας του;

Πέρασαν εβδομάδες κι' ο Γεροθωμάς ήταν ακόμα άρρωστος βαριά. Υπέφερε τα πάνδεινα, κινδύνευε η ζωή του, χαροπάλευε, και πολλές φορές άπελπίσθησαν πως δεν θα ξαναγινόταν καλά.

Ενώ καθόταν κοντά στον άρρωστο και τον έπρόσεχε...

Η Μαρίνα ήταν άπαρηγόρητη. Συλλογιζόταν πως αυτή ήταν η αίτια που άρρώσθηκε ο Γεροθωμάς, πως αυτή τον έπικρανε με τα λόγια της και τον άσχημά της τρόπο.

Ενώ καθόταν κοντά στον άρρωστο και τον έπρόσεχε...

νερό κι' ό,τι άλλο της ζητούσε. «Όλ' αυτά τάκανε με μεγάλη προθυμία κι' άγάπη, και συχνά έλεγε στον άρρωστο γέρο λόγια χαϊδευτικά και περιποιητικά, ως που εκείνος κατάλαβε πως η Μαρίνα ήταν αληθινά μετανοημένη για το σφάλμα της.

φοβόταν ο Γεροθωμάς μην άρρώσταινε κι' αυτή απ' τις άγρύπνιες. Συχνά έλεγε της κυρά-Παύλαινας:

— Κυρά-Παύλαινα μου, δίνε της να τρώη καλά, σε παρακαλώ. Κι' άμα γίνω καλά, θα μαζέψω πάλι λεπτά και θα σε πληρώσω.

Κι' όμως τα λεπτά αυτά που του φύλαγε τώρα η κυρά-Παύλαινα, δεν ήταν δικά του, δεν τα είχε κερδίσει αυτός.

Η κυρία Φανή έστειλε τακτικά κουρέλια και κούκλες κι' ενώ καθόταν κοντά στον άρρωστο και τον έπρόσεχε, η Μαρίνα έντυνε τις κούκλες εκείνες όπως είχε μάθει, και τις πουλούσε κατόπι στον έμπορο.

Πήγε κι' η Πετρούλα να ιδη τον άρρωστο φίλο της κι' η Μαρίνα την παρακάλεσε να της φυλάη και να της στέλνει ώραία φτερά από τα πουλερικά που έσφαζε.

Όταν ο Γεροθωμάς έγινε λίγο καλύτερα, η Μαρίνα του τα διηγήθηκε έλ' αυτά κι' έπειτα τον φίλησε και του είπε:

— Βλέπεις, πατέρα μου; Έσ' τώρα θα κάθεται στην ήσυχία σου. Έγώ μεγάλη σου πικρά και μπορώ να εργάζομαι και για τους δύο μας.

Κι' ο Γεροθωμάς καταχάρηκε. «Όχι γιατί δεν θέχε πια ανάγκη να εργάζεται, — ίσα-ίσα που αυτός άγαπούσε την εργασία και δεν έδλεπε την ώρα να γίνη καλά για να ξαναρχίση, — αλλά γιατί έδλεπε ότι η άγαπημένη του κόρη ήταν πια έξασφαλισμένη, ότι θα είχε το ψωμί της κι' αν πέθαινε αυτός, — που λίγο δε έλειψε να το πάθη.

ποτα παραπάνω' μόνο όταν θα το άλλωσον ή θα το άνωθεσσω') Ν. Ι. Αάτων, Ξυλοτρούτην, Νεφέ- νων κτλ. κτλ.

Είς δόδας έπιστολάς έλαβα μετά την 21 Ιουνίου, ήπανθήσω στο έρχόμενο.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΕΥΝΕΪΚΙΑ του 21ου Αιωνομαρτύρου ΑΙ Λόγους δύνανται μέχρι 27 Αδριόστου.

446. Δεξιόγραφος

Ψάρε τοψ γλυκού νερού Με γλυκό νερό άν ένδύσως, 'Εν άγαπητό πουλί σή σιτημή θα φανερώσης. Βασίλειος Παπακωνσταντινούπουλος

447. Στοιχειόγραφος

"Όποιος σκουπίσει, το κρατεί Και όσοτα τάφινει... 'Αλλ' άν τοψ κόψη το λαμό, Ζεστό φαί θα γίνη.

448. Αίνυγμα

'Έχω σχήμα σκουληκιού Και στο χάρμα άπάνω είμαι Και σών κήπο όλοχρονίς Μέσ' στή μέση σχεδόν κερμά. Και στο στήθος σου μπροστά Και στα νώτα σου έπίσης Στό κορμί σου όμοια ποτέ, Άδτα, δέ θα μάτανήσης.

449. Δημιόδες

'Έρτα καρδιές έφτάκαρδο Λόγανο έτυλίγει Κι' άπάνω στις έφτά καρδιές, Τριαντάφυλλο άνοίγει.

450. 'Εξάγωνο

*** = 'Αντωνομία. **** = Θεά. ***** = 'Αρχ. πόλις. **** = 'Υλικόν. *** = Βεβασιωνόν. Και καθένας τα ίδια.

451. Κρυπτογραφικόν

12345466748=Πόλις, γνάθος 256784448=Συλητής ε Παρθε- 34547 = 'Αρχ. πόλις. 417543 = 'Όμος [οματ. 547143 = 'Ασθένεια πολυ- 6254748 = Μή σοβαρόν. 75748 = 'Αρχ. πόλις. 87843 = 'Αρχ. βασιλεύς. Πολύμητις 'Όδυσσεύς

452-453. Μαριών Γράμμα

Τη άντιλλαγή ένός γραμματός έκάστης των κάτωθι λέξεων δι' ένός άλλου, πάντοτε του αέτου, να σχηματισθούν ένεν άναγομα- ματισμοδ άλλα τόσαι λέξεις: Άδρα, ήδω, Αίρος, Μαρία, εύρος.

457. Ποιήλη 'Αρσενικής

Το πρώτον της πρώτης, το δεύτερον της δευτέρας και ούτω καθέτης, άποτελούν ήπειρον: 1, 'Ενδοξος πρωτεύουσα' 2, 'Άραία θεά' 3, Μέγα Κράτος' 4, Στρατηγός 'Αθηναίος μαθητής του Σωκράτους' 5, Γαλλική άποικία' 6, Ζών βραδυκίνητων.

458. Φωνηεντέλειον

μ-κδκ 'Ελληνικόν Ίσάδες

459. Γράφος Άνωιας 'Ιλιάς ρήμα Μεσοιάς Σάνδικος

Αιά τους Γαλλομαθαίς 460. Acrostiche Varié

La premiere lettre du premier mot, la seconde du second et ainsi de suite, forment un dieu ou un planete; 1, Ville de France; 2, Capital asiatique; 3, Saint Pere; 4, Sorte de poupée; 5, Ettoffe; 6, Ville de Chine; 7, Poete latin ou dame romaine.

461. Calembours Un aihée et un abbé, pous- sés par un vent violent, tombent dans un marais. Qu' en resulte-t-il? ... Et voilà deux contrées bien connues.

462. ΔΥΣΕΙΣ των Κνευμ. 'Αουίης. τοψ φύλλ. 15 228 'Ορόνης (δρόν, τίς.) - 224. Φρέσο- έαρ. - 225. Πάρις- Πάρος. - 226. Νομόρχης-Μονώ- ρχος. 227. Η Ε Σ Α Ρ Ρ Η Α Υ Α Α Β Ε Σ Σ Α Δ Ω Μ Τ Θ Σ Ο Ε Ι Π Υ Ο Μ Σ

228. ΒΟΛΓΑΣ ('Όλγα, λαγός, Γάλλος, αλλά, Σάββος.) - 229-230 1. ντε (ναύτης), νε (ναός), νος (νηστής), νος (ναύαρχος), 2. σμας (σμαρίς), μο (ήμερος), φο (φορά), φλ (φίλη), φλν (φάλανα). - 231. ΚΑΡΙΑ (Κτόπος, 'Ακακία, Ραφή, 'Ιλαρός, Αδλή.) - 232. Το μέν ζητούμενον άλωτόν, έκφραίνει δέ το άμελούμενον. - 233. Μήσθη- τί μου, Κύριε, εν τη βασιλεία Σου. (μν εις τη, τίμου, κύρ, ύτε εν τι, βας, 'Ηλίας, οδ.) - 234. Chien- niche. - 235. Coude la peau du renard a celle du lion.

463. ΤΟΜΟΙ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

Της Α' Περιόδου (1879-1894) άπό τους έκδοθέντας 24 τόμους έπάρχουν άκόμη μόνον οι 23ης 24ος, 7ος, 12ος, 14ος, 15ος, 18ος και 20ός. Έκαστος τόμος δρ. 25, ταχυδρομικός δέ άποστα- λόμενος δραχ. 25,50 διά το 'Ε- σωτερικόν και δραχ. 32 διά το 'Εξωτερικόν. Της Β' Περιόδου (1894-1924) έπάρχουν δλοι οι έκδοθέντας τό- μοι, 31 εν όλω. Έκαστος τόμος δραχ. 60, 70 και ραμμένος δρ. 75. Ταχυδρομικά τέλη έκ- στου τόμου προσθετά εις τός άνω τιμάς: Διά το 'Εσωτερικόν δραχ. 2 δ δραχ. και δρ. 6,50 δ ραμμένος, διά δέ το 'Εξωτερικόν δρ. 13,50 - εις δραχ. και εις ραμμένος.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

(ΚΕ'-828) ΤΖΕΝΥ, Σέ να σέ έξω. 'Εσθ; ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ'-828) ΣΥΛΛΟΓΕ 'ΟΦΘΙΜΩ, ΟΜΟΣΠΟΝΙΑ 'ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΑΥΡΗ ΜΑΣΚΑ, ΣΕΡ ΡΑΒΕΚΑΡ, ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΗ, Σές εδραστιστώ θεμα. 'Εστε- λα. ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ'-824) ΑΑΗ ΦΑΡΦΙΑ, 'Εμείς ταροδία, έστ; ΙΚΕΜΠΟΥΡΓΙ, ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ'-825) ΜΕΡΙΑ, Πάσο ένωστοι είμαι οί... έ- νοξοι! Τι σοδ ίέα λ. γ. δ... Πά- νος Χουααριότης; - ΜΕΝΕΣΕΛΕΝΙΑ, Γισι έχα άν έπανθή; δέν έλαβε είνους; - ΙΡΜΑ, Κάθε έλλο, καθός φαίν ται παρ... κάρτες άνταλλάσσει; - ΜΑΓΗΜ- ΣΙΟΥΣ, Τά Μ. Μ. μου πολύ σύντομα δά τάξαι.

(ΚΕ'-826) ΕΩΗ, Πυροβολήται, Ταρβήτι, Σές Ραβενάο και Ροβίμπαν, 'Ανταλ- λάσομε Μ. Μ.; - Εδλογημένη 'Ημέρα

(ΚΕ'-827) ΑΙη Βίβλια, ή ζωή μας συντομοπα- μένη άπό ψυχές άγνές κ' άστανα κός γίνεται κιά άκορητή, κιά άπό θέ- λους έστι, συμφωνά και σές εδραστιστώ.

(ΚΕ'-828) ΕΜΠΡΟΣΙ ΠΑΙΔΙΑ-ΕΜΠΡΟΣΙ ΕΣΤΕΙΑΤΕ ΤΙΣ ΚΑΡΤΟΥΒΕΣ ΣΑΣ ΣΤΟΝ (ΚΕ'-704) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΜΟΥ. 'ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

(ΚΕ'-827) Στήν καλή τους ΜΙΚΡΗ ΕΠΑΡΧΙΟΥΣΣΑ σφιλιά άμείρητα στέλνον ή 'Ηλιό- λουση και Ραδελή Αδρσία.

(ΚΕ'-828) ΖΗΤΟ ΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΥΛΑ φωνάσο είσαρ- ζομένη στο σολονάκ της Διαπλά- σεωσ.

(ΚΕ'-829) ΔΙΑΠΛΑΣΟΥΛΑ, ΣΥΛΛΟΓΗ, δαχόητε εδω- νός τον Σόλλογον ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΑΙΔΙ- ΤΩΝ. Θά σές παρουσιάση έκπλήξεις.

(ΚΕ'-830) Σ' έλλογοσ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ Σ' συμπλήρωσας Αίστας: Χριστιανών Τασοσοφίλοσ, Μαυζώνος 90 Μάτρας.

(ΚΕ'-830α) Κ' ε (ορύνε), σέ ζάλιος, μινρέ μου, τό πολύ ταγώ. Ζωσή Καρδιά

(ΚΕ'-841) ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΡΟΔΑΛΗ ΑΥΤΟΛΑ ΙΔΑΝΙΣΜΕ

ΤΡΙΑΝΤΥΛΑΕΝΙΑ ΗΑΙΟΓΕΝΝΗΤΗ Σές δίδομεν τήν ψ φ ένναθός. 'Ο του Αημοσηφίματος ΚΟΚΚΙΝΟΙ ΠΑΙΔΙΟΙ

ΓΟΥΑΝ ΑΝΘΗ, όσοθότα δαι δέν έλάβαν τήν κάρτα ποδ έσταλα σοδ διαγω- νισμό σας, γιατί δέν άπανθήσασ έδω- μη στήν κάρτα μου άνταλλαγής καρ- τών. Αίσας: Rescht (Perse).

ΚΑΡΙΑ ΜΕΡΑΝΙΟΥ (ΚΕ'-843) Πανταγοΐ Παρδ, 'Αληφ Βίβλια, άν- ταλλάσαστα Μ. Μ. και κάρτας; Αί- σας: Pharmacie Normal, Rescht (Perse).

(ΚΕ'-844) Βασιρίνη, κάρτα ποδ έμπεθα ίσοι να περιέμνω τάχα κιά κάρτα ή ένα γραμμα σου; - Σμπίλον δ' 'Αρραμανός

(ΚΕ'-846) Α' ανταλλάσσω κάρτας, τετραδίαμα. Α' Δίσας: Κονο' αντίον Σανταμίν διά (X X) Ασφνός 'Ερακλείου.

(ΚΕ'-847) ΚΟΜΗΤΗΣ Διά μέσοσ του άνταλλάσσομένου δια- γωγιστού δ' Κομητής άπαληφικός. Μι- κροσκοπική 'Εκροσμή, είσαι μωρήμ μπροστά σο Αδοντι. Θά κισορήσ έρω- τέρα. 'Ατάχια, Ταράβια, Χίν-Κού-Χόου, κισυλίτες τον άκράτητο και έσφορ. Σές έπεραστίεις δ' ερωταρώσ.

(ΚΕ'-848) ΕΙΣΕΡΧΟΜΕΝΟΣ ΤΟ ΔΙΑΠΛΑΣΟΝΟΜΟ, ΣΤΕΛ- ΛΩ ΕΝΑ ΦΙΛΙΟ ΚΑΙ ΚΑΡΤΑΙΟ ΕΙΣ ΕΙΣ ΚΑΙ ΕΙΛΟΣ. ΕΠΙΠΟΡΕΙΤΗ ΠΡΟΦΥΡΑ

(ΚΕ'-849) Δ' κίραλε Χρυσάτι, έμψήσου τίς καλέσ μέρες ποδ παρδίαμα καί. Τόρα χριστιανός. Να μοδ γραφές τακτικά και δέ έπανθή πάντοτε και άδύσας. Να περιέμνω; - ΕΠΙΠΟΡΕΙΤΗ ΠΡΟΦΥΡΑ

(ΚΕ'-850) ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΙΟΣ, ΙΑΒΑΛΟΠΟΡΑ - ΣΥΛΛΟΓΟΙ - ΤΟΝ ΔΙΟΤΕ ΣΑΣ ΜΗΝ ΒΕΧΑΣΤΕ 'ΓΙΑΤ' ΕΧΕΤΕ ΝΑ ΧΑΣΤΕ ΕΜΠΡΟΣ ΠΑΙΔΙΑ ΕΒΡΑΕΙΑ ΔΙΑΠΛΑΣΙ-

(ΚΕ'-851) Κ' άνατίους να με άνακαθόρετα. Σα- σή! 'Έχετα τά γάλα σας - ΜΕΝΤΕΙΟΝ

(ΚΕ'-852) Τάνα, 'Υπερποπουον, 'Αληφιστις, Πο- δηλατιστήρια, δέχουμαι όλόχροα. Σαπ' τα στήν Φελόσοπον, 'Ανδρον.

(ΚΕ'-853) Σ' έλλοδ, Σανθή Νερόβια, Σόλλογοσ Τε- νών Πισροτών, Νισβάν (Αέθος δέ έναμς), σκελάτε κάρτα ή διήγημα στο Διαγωνισμό μας Πισρομένους.

(ΚΕ'-854) Α' Ιη Φαδός, στανός άντιλήφως μετά δέ ψόδομαι βαδιστάχαστες κου- βέντες... ΠΑΝΤΑΧΟΥ ΠΑΡΩΝ

(ΚΕ'-855) ΓΟΥΑΝ ΑΝΘΗ: λαπτόσ, μάτια μελον- χολιάς, γέλιο κοινού, ποδίσπον άτι- μελίας και πετά, στα σύννεφα... Τι- κος' έλλο.

(ΚΕ'-856) Φαδόντας στήν έξοχή, κιά τα χα- στούκισματα για λίγον καιώδ. 'Ενδ ή ΑΠΑΗΘΙΑ

(ΚΕ'-856) ΕΜΠΡΟΣΙ ΠΑΙΔΙΑ-ΕΜΠΡΟΣΙ ΕΣΤΕΙΑΤΕ ΤΙΣ ΚΑΡΤΟΥΒΕΣ ΣΑΣ ΣΤΟΝ (ΚΕ'-704) ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΝ ΜΟΥ. 'ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΝΑΓΕΝΝΗΣΙΣ

(ΚΕ'-857) Στήν καλή τους ΜΙΚΡΗ ΕΠΑΡΧΙΟΥΣΣΑ σφιλιά άμείρητα στέλνον ή 'Ηλιό- λουση και Ραδελή Αδρσία.

(ΚΕ'-858) ΖΗΤΟ ΤΑ ΔΙΑΠΛΑΣΟΥΛΑ φωνάσο είσαρ- ζομένη στο σολονάκ της Διαπλά- σεωσ.

(ΚΕ'-859) ΔΙΑΠΛΑΣΟΥΛΑ, ΣΥΛΛΟΓΗ, δαχόητε εδω- νός τον Σόλλογον ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΑΙΔΙ- ΤΩΝ. Θά σές παρουσιάση έκπλήξεις.

(ΚΕ'-860) Σ' έλλογοσ ΤΕΣΣΑΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ Σ' συμπλήρωσας Αίστας: Χριστιανών Τασοσοφίλοσ, Μαυζώνος 90 Μάτρας.

(ΚΕ'-860α) Κ' ε (ορύνε), σέ ζάλιος, μινρέ μου, τό πολύ ταγώ. Ζωσή Καρδιά

ΕΡΓΑ ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ ΠΩΛΟΥΜΕΝΑ ΕΙΣ ΤΑ ΓΡΑΦΕΙΑ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

'Από τους έν παρενθέσει αριθ- μούς, ό πρώτος είναι τα ταχυ-δρομικά του 'Εσωτερικού και ό δεύτερος του 'Εξωτερικού. 'Αδελφούλα μου, δρ. 15 (2 και 4,50) 'Αφροδίτη, δρ. 20, (2,50 και 5,50). Θάστρον, Τόμος Β', δρ. 25, (2,50 και 5). Τόμος Γ', δρ. 15, (2,50 και 5).

'Ισαβέλλα, δρ. 15 (1,75 και 4,-). Κανός Δρόμος, δρ. 10 (1,75 και 4). Καλός Δρόμος, δρ. 6 (2 και 4,50). Εδωμνος Βράχος δρ. 15 (2- και 4,50). Εδωμος και Κοομάς, δραχμ. 20, (2,30 και 5).

Κωμοδία του 'Αριστέιου, δρ. 4, (1,50 και 3,50). Μαργαρίτα Σέφα δρ. 15 (2- και 4,50). Μιγροιά, δρ. 5 (1,50 και 3,50). Πετριές στον 'Ηλιο, δρ. 12,60 (2 και 4,50).

Στάχια και Παταρόνες, δρ. 10 (2,- και 4,50). Στέλλα Βιολάντη, δραχ. 15. (1,80 και 4,-). 'Η Τρίμορφη Γυναικα. δρ. 20 (2,50 και 5,50). Φοιτητάι, δρ. 10 (1,80 και 4).

La Mauvaise Vie (μετάφρα- σις του 'Κακού Αδρόμου) δρ. 12 (1,50 και 3,50).